

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/40/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118367960
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6118367960.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zast.: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanej: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/X, C. - E. A., zast.: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom D. XXX/X, C. - E. A., o zaplatenie sumy 13.746,01 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 10.8.2022 č.k. 14Csp/60/2019-412, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalobu zamietá. Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1.1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 13.746,01 eura s 5% úrokom ročne zo sumy 11.580,57 eura od 1.9.2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa pôvodne voči žalovaným v 1. a 2. rade domáhal zaplatenia sumy 13.992,01 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 13.992,01 eura od 1.9.2018 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o stavebnom sporení, uzatvorenej na cieľovú sumu 16.600,- eur, uzatvoril so žalovanými zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 16.9.2016, na základe ktorej žalobca poskytol medziúver vo výške 16.600,- eur, pri úrokovej sadzbe 5,49 % ročne. Žalovaní sa zaviazali úver splácať po 151,66 eura mesačne. Žalovaní nesplácali úver riadne, dňa 31.8.2018 požiadal žalobca žalovaných o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 13.992,01 eura. Konanie voči žalovanému v 2. rade bolo zastavené uznesením zo dňa 16.12.2019 č.k. 14Csp/60/2019-128 s poukazom na ust. § 167e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii. Prvýkrát súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom dňa 30.9.2012 č.k. 14Csp/60/2019-204 tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 13.746,01 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 11.580,57 eura od 1.9.2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške. Proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie a Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 30.8. 2021 č.k. 6CoCsp/3/2021-278 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne v priebehu konania dňa 22.2.2022 právny zástupca nového nadobúdateľa pohľadávky predložil súdu návrh na zmenu subjektu konania na strane žalobcu a žiadal, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu vstúpila spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. , IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava. O zmene na strane žalobcu súd rozhodol uznesením zo dňa 20.4.2022 č.k. 14Csp/60/2019-379. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 7 ods. 2 zákona č. 310/1992 Z.z., ako aj ust. § 9 ods. 1 uvedeného zákona, § 9 ods. 2 a ust. § 52 ods. 1,2 OZ, § 53 ods. 4,5,8,9 OZ, § 565 OZ, § 1 ods. 3 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj ust. § 517 ods. 2 OZ a ust. § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy,

§ 9 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z., § 11 ods. 1 uvedeného zákona, ako aj § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Konštatoval, že na daný právny vzťah aplikoval ustanovenia Zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, ustanovenia Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj Zákona č. 129/2010 Z.z.. Z obsahu spisu je nesporné, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ, t. j. osoba, ktorá konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaní vystupovali ako spotrebiteľia, t. j. osoby, ktoré nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy. Spotrebiteľská zmluva je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi, a to bez ohľadu na to, či je upravená v Občianskom, Obchodnom zákonníku alebo v inom osobitnom zákone. Preto predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere považoval za zmluvu spotrebiteľskú. Na daný zmluvný vzťah aplikoval aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže účelom úveru boli stavebné úpravy, modernizácia a obnova budovy, rodinného domu a bytového domu a udržiavacie práce v zmysle čl. I. zmluvy. Vzhľadom na uvedené zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 13.746,01 eura s 5 % - ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 11.580,57 eura od 1.9.2018 do zaplatenia. K obrane žalovanej uviedol, že jej obranu považoval za účelovú, keď sám zástupca žalovanej navrhol splácanie dlžnej sumy v splátkach, to znamená, že žalovaná si je vedomá svojho dlhu. Žalovaná si spočiatku svoje zmluvné povinnosti riadne plnila podľa uzatvorenej zmluvy, preto súd nevidí žiadny dôvod k tomu, aby si žalovaná svoj záväzok voči žalobcovi nesplnila. Aj právna ochrana spotrebiteľa má svoje hranice. Uzavretím zmluvy o úvere so žalobcom vyslovila súhlas s jej obsahom a zaviazala sa dodržiavať zmluvné práva a povinnosti. Súd sa nestotožňuje s neprimeranou favorizáciou dlžníka - spotrebiteľa na úkor jeho veriteľa - žalobcu, nestotožňuje sa s tým, aby boli dlžníci neprimerane zvýhodňovaní na úkor veriteľa. K poplatkom, uplatňovaným žalobcom súd uviedol, že poplatky za upomienky súd žalobcovi nepriznal. 1.2.K námietkam žalovanej ohľadne zosplatnenia úveru uviedol, že pôvodne obaja žalovaní úver nespĺcali riadne a včas v zmysle dohodnutého splátkového kalendára, opakovane boli upomienkami vyzývaní na zaplatenie dlžných splátok. Z výpisu z účtu - medziúverový účet 2017 vyplýva, že upomienka sa objavila už v máji 2017, v auguste 2017, a každý mesiac v roku 2018. Listom zo dňa 31.8.2018 vyhlásil žalobca okamžitú splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom, a to ku dňu 31.8.2018. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bolo žalovaným doručené do vlastných rúk dňa 6.9.2018 žalovanej, dňa 12.9.2018 zástupcovi žalovanej, ako vyplýva z pripojených doručení. Na doručení pre žalovanú je podpísaná jej sestra, v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 109 ods. 1 OSP, podľa ktorého za adresáta je oprávnená písomnosť prijať osoba, ktorá bola adresátom písomne splnomocnená alebo poverená. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 31.8.2018. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je jednostranný úkon veriteľa, nemusí byť doručovaný do vlastných rúk a neobstoja argumenty, či sestra žalovanú o tom informovala, alebo nie. Preukázateľne o tom vedel zástupca žalovanej. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ modifikuje ustanovenie § 565 OZ vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám. Podľa tohto ustanovenia je strata výhody splátok podmienená splnením podmienok, že musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, čo je splnené a strata výhody splátok nastáva, keď si toto právo veriteľ uplatní a môže si ho uplatniť najskôr až po uplynutí 3 - mesačnej lehoty od omeškania. Z výpisu z medziúverového účtu vyplýva, že posledný vklad bol uskutočnený 2.5.2018, omeškanie nastalo prvýkrát so splátkou za mesiac jún 2018, splatnou ku dňu 15.6.2018. Žalovaní už potom nevykonali žiadne úhrady. Rovnako bola splnená aj tretia podmienka, že žalovaní boli na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky upozornení v lehote nie kratšej ako 15 dní. Súd dospel k záveru, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť medziúveru v súlade so zákonom, ustanoveniami Zmluvy a Všeobecnými obchodnými podmienkami. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 27.7.2018 vyzval úverových dlžníkov na úhradu ich nedoplatku (v lehote nie kratšej ako 15 dní). Zároveň ich upozornil, že v prípade nerešpektovania tejto výzvy pristúpi k okamžitému zosplatneniu úveru. Žalovaná poskytnutý úver riadne nespĺcala a omeškané splátky neuhradila ani na základe opakovaných upomienok a výziev zo dňa 27.7.2018, 18.6.2018, 17.5.2018, 17.4.2018 a dňa 31.8.2018 požiadal právny predchodca žalobcu žalovanú, o okamžité splatenie celého zostatku úveru. Výzvy pred žiadosťou o okamžité zosplatnenie úveru vrátane doručení boli súdu doručené, rovnako aj výpisy z účtu, z ktorých vyplýva opakované porušovanie platobnej disciplíny.

1.3. Súd sa tiež nestotožnil s názorom žalovanej, že by mal byť úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. K jednotlivým náležitostiam uviedol, že v § 9 ods. 2 písm. a/bol uvedený druh spotrebiteľského úveru, keď sa jednalo o medziúver. Identifikovaný bol aj poskytovateľ úveru ako právnická osoba, splnená je aj podmienka písmena b/. Čo sa týka adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písmeno c), aj túto podmienku zmluva spĺňa. Rovnako aj meno a adresa spotrebiteľa boli uvedené - písmeno d/. Písmeno f/ čo sa týka doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti, bolo jasne uvedené trvanie zmluvy 143 mesiacov. Čo sa týka celkovej výšky

úveru (§ 9 ods. 2 písmeno g) zmluva obsahovala aj tieto informácie, bolo v nej jasne uvedené, že za medziúver musí zaplatiť 4.603,18 eura a za stavebný úver 12.589,50 eura, celková čiastka za medziúver je 24.142,24 eura a za úver 16.164,05 eura. Úroková sadzba bola uvedená pri medziúvere vo výške 5,49 % a pri stavebnom úvere vo výške 6 %. Čo sa týka odplaty, dohodnutá bola pri poskytnutí medziúveru vo výške 6,72 % a pri poskytnutí úveru vo výške 6,04 % ročne. RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 8,03 % pre stavebný úver a 8,93 % pre medziúver. Čo sa týka podmienok ust. § 9 ods. 2 písm. i, čo sa týka splátok je uvedená ich výška, počet mesačných splátok, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, dátum každej ďalšej platby k 16. dňu v mesiaci. V tejto súvislosti poukázal na Smernicu EP a Rady č. 2008/48/ES o spotrebiteľskom úvere, jej čl.10 ods. 2 písmeno h/, ktorý hovorí o tom, že zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa, nad rámec úpravy podľa slovenskej legislatívy, výška splátky má byť individualizovaná vo vzťahu k jednotlivým položkám, z ktorých splátka pozostáva, avšak smernica takúto požiadavku neobsahuje. Súd dospel k záveru, že sankcia v podobe, že úver je bez úrokov a bez poplatkov za to, že zmluva neobsahuje identifikáciu splátky v jej rozčlenení na istinu, úrok a poplatky, nie je primeraná.

1.4.Čo sa týka námietok žalovanej, že právny predchodca žalobcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou, a preto by mal byť úver bezúročný a bez poplatkov, toto v konaní preukázané nebolo. K uzatvoreniu zmluvy predchádzal návrh na uzavretie zmluvy, podaný žalovanou na tlačive stavebnej sporiteľne, určenom na tento účel, uvedené v § 2 všeobecných obchodných podmienok. Z internetovej stránky právneho predchodcu žalobcu vyplýva, že žiadateľ o poskytnutie stavebného úveru-medziúveru vyplní žiadosť, kde uvedie svoje osobné údaje, výživné, počet nezaopatrovaných detí, údaje o manželovi a vysloví súhlas, aby Sociálna poisťovňa poskytla údaje o tom, či je žiadateľ zamestnaný, či je SZČO, alebo poberateľ dôchodku, či sú vykonávané exekučné zrážky atď.... Žalovaná nepreukázala, že by v ich prípade žalobca, resp. jeho právny predchodca takýmto spôsobom pri poskytovaní úveru nepostupoval.

1.5.O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške.

2.1.Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonnej lehote odvolaním žalovaná a domáhala sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vo svojom odvolaní uviedla, že odvolanie podáva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), e), f) a h) CSP. V dôvodoch svojho odvolania uviedla, že súd prvej inštancie sa nedostatočne, alebo vôbec nevysporiadal s jej námietkami. Neskúmal pravdivosť a platnosť parametrov úverovej zmluvy a podstatných náležitostí. Rozsudok považuje za arbitrárny, neobjektívny a jednostranný, v prospech žalobcu. Súd nevykonal navrhnutý dôkaz, a to vykonanie znaleckého preskúmania výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov úveru a týmto sa súd napriek námietke žalovanej strane v konaní nezaoberal. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie zákona č. 250/2007 Z.z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy, a to na ust. § 2 písm. r), § 3 ods. 3,5, § 4 ods. 2, § 6, § 8, § 10 a § 11, a tiež sa rovnako nevysporiadal ani s jej námietkou poplatku za poskytnutie úveru. Tiež namietala najmä ten fakt, že tento poplatok nefiguruje v celkovej cene produktu, teda v RPMN, ako aj poplatky za poistenie úveru a zároveň, že o sumu 199,20 eura, jej bolo ukrátené plnenie zo strany žalobcu. Týmto nezahrnutím poplatkov do výpočtu RPMN, teda do ceny samotného úveru, sa súd vôbec nezaoberal, zaoberal sa len tým, či veriteľ má, alebo nemá právo na tento poplatok. Nezahrnutím poplatkov do RPMN vytvoril zdanie, že produkt je cenovo výhodný, čo v skutočnosti nie je. Súd skutočnú výšku RPMN neskúmal, a ani nezdôvodnil, prečo si myslí, že je správna. Len mimo kontext námietok žalovanej konštatoval, že tento parameter uvedený bol. Ona teda v skutočnosti o podstatných náležitostiach zmluvy vedomosť mať nemohla, lebo tieto boli uvedené nesprávne. Napriek tomu, súd bez akýchkoľvek dôkazov tvrdí, že žalovaná o podstatných náležitostiach vedomosť mala. Jedná sa o nepreskúmateľné tvrdenie zo strany súdu. V tejto súvislosti poukázala i na uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS 402/2013.

Ďalej uviedla, že žalobcovi po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vzniká už iba nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba, tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav. Ak by dlžník mal naďalej platiť úroky, tým by bola negovaná zmena záväzku, keď by veriteľ mohol ďalej neobmedzene požadovať úroky, ale spotrebiteľ by nemal žiadne garantované práva, čím by sa založila hrubá nadvláda dodávateľa voči spotrebiteľovi. Úroky z úrokov sú ústavne a zákonne neprijateľné a úroky popri úrokoch z omeškania porušujú základný limit, a preto sú aj v rozpore s § 517 ods. 2 OZ. V tejto súvislosti poukázala na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Uviedla, že napadnutý rozsudok nespĺňa ust. § 220 ods. 2 CSP.

Namietala, že súd vo svojom rozhodnutí deklaruje, že predmetnú doručku podpísala a prevzala jej sestra, a zároveň, že v zmysle CSP je takýto postup možný na základe písomného poverenia alebo

splnomocnenia od žalovanej. No súd takýto dôkaz nemá, ani nemôže mať, pretože sestra žalovanej nebola na takéto konanie písomne poverená, ani splnomocnená. Jedná sa o svojvoľné a nepodložené tvrdenie samotného súdu v prospech žalobcu v kľúčovej okolnosti prípadu, keďže takéto nesplnenie si zákonnej povinnosti zo strany pôvodného veriteľa, zakladá nedôvodnosť žaloby ako takej a nezákonné mimoriadne zosplatnenie úveru na základe nedodržania zákonnej povinnosti veriteľa, v zmysle § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ. Žalovaná vo svojom poslednom vyjadrení, adresovanom súdu uviedla, že sa jednalo o neoprávnené prevzatie zásielky sestrou žalovanej. Preto je zdôvodnenie súdu chybné a v konečnom dôsledku sa s touto kľúčovou otázkou znova nevysporiadal.

2.2.V ďalšom tiež namietala, že zo strany veriteľa nebola s odbornou starostlivosťou posúdená schopnosť splácať úver tak, ako mu vyplýva z ust. § 7 a § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z dôvodu, že veriteľ porušil svoju povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver hrubým spôsobom, nie je oprávnený požadovať zaplatenie úveru v celosti a predmetný úver je zároveň bezúročný a bezpoplatkový. Aj z tohto dôvodu je zrejmé, že zo strany žalobcu nikdy nemohlo dôjsť k zákonnému zosplatneniu celého úveru, a preto aj z tohto dôvodu žalovaná nikdy nebola povinná uhradiť dlh v celosti. Zároveň je toto veriteľovo porušenie uvedených ustanovení ďalším dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru. Súd sa s jej argumentáciou vysporiadal len tým spôsobom, že údajne jej tvrdenia o neexistencii splnenia si zákonnej povinnosti zo strany žalobcu nie sú preukázané a internetová stránka pôvodného žalobcu uvádza opak. Je potrebné, aby žalobca v skutočnosti uvedené údaje od žalovanej aj reálne požadoval a zároveň tieto aj vyhodnocoval s odbornou starostlivosťou. Nepostačuje, aby žalobca len prehlásil, že tak urobil, alebo že tak zvykne konať, alebo, že toto uviedol do zmluvy o úvere. Opätovne poukázala na rozhodnutia viacerých súdov. Dôkazné bremeno je v tejto veci na žalobcovi, žalovaná nemá možnosť ako dokázať neexistenciu nejakej skutočnosti. V závere namietala, že jej nebola doručená informácia ohľadom termínu hlavného pojednávania na deň 10.8.2022, keďže zásielka s uvedeným termínom jej bola doručená z objektívnych dôvodov až dňa 15.8.2022.

3.K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že právny predchodca žalobcu uviedol v zmluve o úvere všetky správne údaje v zmysle požiadaviek zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná vo svojom tvrdení neuviedla skutočnosti, ani nepredložila dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy, preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4.K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá žiadala, aby súd vyhlásil žalobu o zaplatenie v plnom rozsahu za nedôvodnú, keďže nikdy nedošlo k mimoriadnej splatnosti úveru, neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo strany žalobcu a zároveň, aby súd rozhodol o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spornej zmluvy. Vo svojom vyjadrení opätovne poukázala na ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj § 11 ods. 2 uvedeného zákona, keď podľa jej názoru veriteľ porušil svoju povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver hrubým spôsobom. Nie je preto oprávnený požadovať zaplatenie úveru v celosti a predmetný úver je zároveň bezúročný a bezpoplatkový. Fakt, že si žalobca splnil svoju zákonnú povinnosť, musí preukázať sám, keďže je to jeho zákonná povinnosť práve z dôvodu, že sám si nárokuje plnenie od žalovanej a dôkazné bremeno zákonnosti jeho požiadavky na plnenie, je na jeho pleciach. Poukázala tiež rovnako na doručky žalobcu, ktoré preukazujú nesprávny postup pri zosplatňovaní úveru, a teda aj jeho nezákonnosť. Tiež žalobca neposkytol ani jeden dôkaz o správnom výpočtu RPMN.

5.K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý opätovne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., keď na preukázanie riadneho postupu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úkonoch uviedol, že existujúce záväzky spotrebiteľa overil dopytom do úverového registra, z ktorého je zrejmé, že spotrebiteľ mal v čase podania žiadosti o úver nasledovné úvery, a to hypotekárny úver s ostatkom 65.000,- eur s mesačnou splátkou 0,- eur (status spoludlžník, vyčerpané vo výške 0,- eur, spoločný úver so spolužiadateľom), spotrebný úver so zostatkom 20.572,- eur s mesačnou splátkou 210,- eur (spoločný úver so spolužiadateľom), úver na stavebné sporenie s mesačnou splátkou 350,- eur, úver na stavebné sporenie s mesačnou splátkou 125,- eur a úver na stavebné sporenie s mesačnou splátkou 47,- eur, ktoré tieto úvery boli spoločné úvery so spolužiadateľom. Okrem toho spolužiadateľ mal v čase podania žiadosti okrem týchto úverov ešte spotrebný úver so zostatkom 23.415,- eur, s mesačnou splátkou 366,- eur, úver na stavebné sporenie s mesačnou splátkou 101,- eur, nesplátkové úvery s úverovým rámcom vo výške 3.000,- eur, z ktorého sa v rámci posudzovania bonity brala do úvahy ako mesačná splátka 5% z úverového rámca, teda suma 150,- eur. Spotrebiteľ a spolužiadateľ žiadosti o úver deklarovali zamestnania na trvalý pracovný pomer v spoločnosti LIGNOR s.r.o.. Z uvedeného je

zrejme, že v prípade, ak veriteľ nahliadol do úverového registra, nedošlo k porušeniu povinnosti veriteľa posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver.

6.K listinným dokladom žalobcu, ktoré predložil dňa 18.1.2023 sa vyjadrila žalovaná, ktorá opätovne navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo svojom vyjadrení opätovne uviedla, že z dôvodu prebratia zásielky, s upozornením žalobcu, o možnej predčasnej splatnosti celého úveru neoprávnenou osobou – sestrou žalovanej, ako aj zásielky žalobcu, s výzvou na zaplatenie celej dlžnej čiastky, po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, sa tieto zásielky nedostali do dispozičnej sféry žalovanej. Žalovaná o týchto zásielkach nemala vedomosť, a nemohla s nimi akokoľvek disponovať a práve z rovnakého dôvodu, že zásielky prevzala iná osoba, ktorá na tieto úkony ani nebola poverená. Ide o rovnakú skutočnosť, ako by žalobca žiadne zásielky žalovanej ani neodoslal. Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6CoCsp/3/2021, ktorý rušil skorší rozsudok v tejto veci, a to na strane 8 bod 15., ako aj na strane 9 bod 16. uvedeného uznesenia. Tvrdenie súdu prvej inštancie o tom, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru má deklaratórne účinky, neznamená, že žalobca – veriteľ nemal povinnosť uvedenú písomnosť doručiť do dispozičnej sféry žalovanej. Z uvedeného potom plynie záver, že k oznámeniu predčasného zosplatnenia nedošlo, preto je zosplatnenie neplatné. Rovnako tak upozornenie na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Vzhľadom na to, že zmluvný vzťah nebol ukončený pred termínom konečnej splatnosti, vzťahuje sa na neho zákaz postúpenia pohľadávky podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z.z., nemohlo prísť k platnému postúpeniu pohľadávky, a preto nie je daná ani aktívna vecná legitímácia žalobcu. Súd sa vyhýba akémukoľvek racionálnemu zdôvodneniu, prečo napriek tomu, že jednoznačne žalovanej toto upozornenie veriteľa na možnosť zosplatnenia úveru nebolo doručené, a nebolo ani v jej dispozičnej sfére, súd žiadnym spôsobom nevysvetľuje, z akého dôvodu a na podklade akého ustanovenia takýto postup veriteľa považuje za zákonný a platný. Čo sa týka zaslaných dokumentov žalobcu k skúmaniu bonity žalovanej pred uzavretím úverovej zmluvy, vyplýva, že výdavky, ani príjmy žalovanej neboli zohľadnené, taktiež sa neskúmala jej bonita. Je preto zrejme, že k odbornej starostlivosti vo vzťahu k poskytnutiu úveru zo strany pôvodného veriteľa nedošlo. Z týchto dokumentov vyplýva tá skutočnosť, že pôvodný veriteľ síce mechanicky zozbieral o žalovanej nejaké informácie, avšak ak by bol veriteľ poskytol odbornú starostlivosť, ku ktorej je zo zákona povinný, musel byť na základe týchto údajov výslovne odmietnuť poskytnúť žalovanej úver. Preto tieto dokumenty dokazujú pravý opak toho, čo tvrdí žalobca. Okrem toho zákon hovorí aj o tom, že tieto údaje má veriteľ povinnosť posudzovať, teda nielen má nahliadnuť ako sa mylne domnieva žalobca, ale tieto údaje aj posúdiť. Doteraz však veriteľ nedoložil nič, čím by preukázal, že ak posudzovanie z jeho strany reálne a odborne došlo, čo konkrétne posudzoval a s akým výsledkom. Opätovne poukázala na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Opätovne podotkla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezákonné, svojvoľné, nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené.

7.K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý opätovne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovanej, že nedošlo k platnému zosplatneniu. Zásielka bola doručovaná do vlastných rúk priamo žalovanej, a preto skutočnosť, že je na doručke uvedený podpis s dodatkom „sestra“, nie je dostatočným preukázaním toho, že žalovaná zásielku neprevzala. V tejto súvislosti zdôraznil, že ak by aj v konaní bolo preukázané, že uvedenú zásielku prevzala sestra žalovanej, potom je v zmysle príslušných právnych predpisov nesporné, že tak sestra žalovanej nemohla urobiť svojvoľne, ale len na základe splnomocnenia žalovanej na preberanie zásielok, nakoľko išlo o písomnosť určenú do vlastných rúk. Poštový doručovateľ by bez splnomocnenia nemohol písomnosť do vlastných rúk dovoliť prebrať inej osobe v mene adresáta. Ak preto sestra žalovanej prevzala zásielku na základe splnomocnenia žalovanej na preberanie zásielok, potom nemožno spochybníť, že táto výzva bola žalovanej riadne doručená, a to bez ohľadu na to, či sa s uvedenou písomnosťou aj reálne oboznámila, keď zásielku neprevzala. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/28/2016, ako aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 363/2011. Pre úplnosť uviedol, že v prípade, ak by sestra žalovanej prevzala zásielku bez toho, aby bola na preberanie zásielok splnomocnená, potom pochybil poštový doručovateľ, ktorý jej takúto zásielku nemal vydať, pričom by bolo v extrémnom rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by súd pochybenie poštového doručovateľa pripisoval na ťarchu žalobcu a uzavrel by, že v konaní nebolo preukázané doručenie tejto výzvy napriek jednoznačnému dôkazu o jej doručení. Tiež nesúhlasí s názorom žalovanej, že výzva pred zosplatnením úveru a samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti musia obligatórne obsahovať údaj o splátke, pre neuhradenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Takáto obsahová náležitosť týchto listín nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia a existenciu takejto povinnosti žalobca odmieta. Poukázal pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/25/2021 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/13/2022.

8.K vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadrila žalovaná, ktorá žiadala, aby súd návrh zamietol pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v danom spore z dôvodu, že nedošlo k mimoriadnej splatnosti úveru. V dôvodoch svojho vyjadrenia opätovne zotrvala na všetkých predošlých vyjadreniach.

9.Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané proti rozhodnutiu včas (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), po nariadení odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a doplnení dokazovania dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 388 CSP zmenil.

10.V súdnej veci sa pôvodný žalobca pôvodne voči žalovaným v 1. a 2. rade proti A. B., nar. X.X.XXXX – manžel žalovanej v 1. rade a žalovanej v 1. rade, domáhal zaplataenia žalovanej istiny z titulu žalovanými nesplateného dlhu. Konanie voči žalovanému v 2. rade bolo uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 16.12.2019 č.k. 14Csp/60/2019 – 128 zastavené a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.1.2020. Preto predmetom konania bola už len žaloba voči žalovanej v 1. rade. Súd prvej inštancie vychádzal pri svojom rozhodnutí z toho, že žalobca bola podaná dôvodne, keďže zmluva o úvere, ktorú pôvodný žalobca so žalovanými v 1. a 2. rade uzatvoril, spĺňa všetky náležitosti zákona č. 310/1992 Zb., ako aj ust. § 52 a nasl. OZ, pričom na uvedenú zmluvu sa zákon č. 129/2010 Z.z., nevzťahuje. Zároveň mal za preukázané, že došlo k riadnemu zosplateniu dlhu, a preto žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

11.Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 30.8.2021 vyslovil záver, že záver súdu prvej inštancie o riadnom zosplatení dlhu je predčasný. I vzhľadom k tomu, že medzičasom došlo k postúpeniu pohľadávky z pôvodného žalobcu na terajšieho žalobcu, odvolací súd po preskúmaní spisu dospel k záveru, že je potrebné strany sporu vyzvať v zmysle ust. § 382 CSP k inému právnemu posúdeniu zo strany odvolacieho súdu, a preto na odvolacom pojednávaní vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu. Žalobca uviedol, že jeho právny predchodca dodržal všetky podmienky ust. § 59, ako aj ust. § 565 OZ. Čo sa týka zosplatenia úveru, poukázal na to, že aj samotné podanie žaloby je zosplatením. Podľa jeho názoru, otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu už bola vyriešená, a to uznesením zo dňa 20.4.2022, ktorým pripustil zmenu žalobcu a na miesto pôvodného žalobcu vstúpil do konania terajší žalobca.

12.Súd prvej inštancie napriek tomu, že došlo k postúpeniu pohľadávky sa nezaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok.

13.Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

14.Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

15. Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

16. Podľa § 525 ods. 1, 2 OZ, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

17. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez

súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: "v ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou". Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v Zákone o bankách alebo v zmluve o úvere, prípadne od nej odstúpiť v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Rozborom ust. § 92 ods. 8 bankového zákona treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac, než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku, zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017). Pokiaľ ide o upozornenie podľa § 53 ods. 9 OZ tak zákonodarca má na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa a z ktorej obsahu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu 53 ods. 9 OZ a jednak výslovne upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 OZ.

19. Súd prvej inštancie k námietkam žalovanej ohľadne zosplatenia úveru uviedol, že žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť zostatku úveru ku dňu 31.08.2018, a toto vyhlásenie o okamžitej splatnosti úveru bolo žalovaným doručené do vlastných rúk dňa 6.9.2018 žalovanej a dňa 12.9.2018 zástupcovi žalovanej. Aj keď je na doručenke pre žalovanú podpísaná jej sestra, konštatoval, že za adresáta v zmysle ust. § 109 ods. 1 CSP, je oprávnená písomnosť prijať osoba, ktorá bola adresátom písomne splnomocnená, že o tom či sestra žalovaná informovala o tejto výzve alebo nie, je bezpredmetné, pretože o tom vedel zástupca žalovanej. S takýmto skutkovým, ako aj právnym posúdením sa odvolací súd nestotožňuje. Z obsahu spisu totiž jednoznačne vyplýva, že na č.l. 38 spisu sa nachádza žiadosť o okamžité splatenie úveru, ktorá je adresovaná žalovanej v 1. rade, toto oznámenie je zo dňa 31.8.2018 a na č.l. 39 spisu sa nachádza doručenka, ktorá je adresovaná žalovanej v 1. rade, ktorú mala prevziať dňa 6.8.2018, jej sestra. Žiaden iný listinný doklad, ktorý by preukazoval, že táto žiadosť o okamžité splatenie úveru bola doručovaná žalovanej sa v spise nenachádza. Je preto jasné, že ak bola žiadosť o okamžité splatenie úveru zo dňa 31.8.2018, nemohla byť doručená žalovanej dňa 6.8.2018, naviac tento listinný doklad prevzala jej sestra, ktorá na takýto úkon nebola splnomocnená ako vyplýva aj zo správy poštového úradu, ktorú zabezpečoval odvolací súd, ktorému poštový úrad oznámil, že neeviduje žiadosť o dispozičné služby, žiadosť odosielateľa – splnomocnenie splnomocniteľa A. B. C.. Z uvedeného vyplýva a potvrdzuje tvrdenie žalovanej, že táto žiadne splnomocnenie pre svoju sestru na preberanie zásielok neučinila. Nemožno sa prikloniť tiež k názoru súdu prvej inštancie, že túto žiadosť o zosplatenie úveru prevzal zástupca žalovanej, pretože v tom čase, keď bola táto žiadosť o okamžité splatenie úveru ešte vystupovali v konaní dvaja žalovaní a žalovaná, ktorá zostala ako jediná strana sporu, zastupuje pôvodne žalovaný v 2. rade, ktorého splnomocnila na ďalšie zastupovanie v konaní žalovaná až na základe plnomocenstva zo dňa 8.6.2020 (č.l. 143 spisu). Preto je evidentné, že žalobca nepreukázal doručenie žiadosť o okamžité splatenie úveru, nemohlo dôjsť k platnému zosplateniu úveru, a preto nemohol právny predchodca žalobcu platne postúpiť pohľadávku na terajšieho žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že zmluva o postúpení pohľadávok je neplatná a následkom neplatnosti tejto zmluvy je absencia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

20. Odvolací súd, ak by aj pripustil právny názor žalobcu, že samotné podanie žaloby je možné považovať za zosplatnenie, i napriek tomu zastáva názor, že k platnému zosplatneniu nedošlo, lebo v žalobe sa nenachádza žiadna výzva na úhradu dlhu tak, ako sa snaží prezentovať žalobca. V konaní nepredložil žiaden listinný doklad, ktorý by preukazoval doručenie výzvy na splatenie pohľadávky žalovanej. Na č.l. 298 spisu sa nachádza výzva pred žiadosťou o okamžité splatenie úveru, adresovaná žalovanej, ale listinný doklad, že by táto výzva bola žalovanej aj doručená sa nenachádza.

21. Tiež sa nestotožnil s jeho názorom, že už po pripustení zmeny žalobcu sa súd ďalej nemohol zaoberať jeho aktívnou vecnou legitimáciou. Aktívnu vecnú legitimáciu je povinný súd skúmať v ktoromkoľvek štádiu konania.

22. Odvolací súd záverom dodáva, že žalobca namieta, že v prípade, ak by sestra žalovanej nebola splnomocnená na preberanie zásielok, pochybenie poštového doručovateľa nemožno pripisovať na jeho farchu a toto považuje za extrémne nespravodlivé. Touto jeho námietkou sa odvolací súd nestotožňuje. Je to práve žalobca, resp. jeho právny predchodca, ktorý je znalý práva a pri takom závažnom úkone ako je zosplatnenie úveru musí postupovať nanajvyš ostražito a v súlade so zákonom. Keďže zásielka bola doručovaná do vlastných rúk, po jej vrátení, keď videl, že táto nebola správne doručená žalovanej, mal doručenie zopakovať. Nemôže sa preto odvolávať na spravodlivosť, keď sám pri zosplatnení úveru nepostupoval v súlade so zákonom.

23. Odvolací súd sumarizuje, že pokiaľ žalobca nepreukázal plnenie povinnosti banky písomnou výzvou vo vzťahu k dlžníkovi vyzvať tohto dlžníka na úhradu záväzku, tak potom je potrebné vychádzať z toho, že postúpenie pohľadávky je neplatné podľa § 39 OZ a tým žalobca nemohol nadobudnúť postúpením predmetnú pohľadávku vo vzťahu k žalovanej platne.

24. Keďže odvolací súd dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecne legitimácie žalobcu, nebolo potrebné sa už potom ďalej v konaní zaoberať ostatnými námietkami uvádzanými v odvolaní.

25. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).